

Politisk Analyse

Den syriske præsidents besøg i Moskva kommer samtidigt med talen om fredsprocessens igangsættelse i kølvandet på Baraks sejr. Barak (den nye israelske premierminister) lovede at genoptage forhandlingerne, hvor de var strandet, samt at der kan forhandles om alt, herunder spørgsmålet om tilbagetrækningen fra Golan-højderne og kædede det sammen med en afstemning herom. Han sagde (ifølge Patrick Seals beretning om ham): "Jeg er virkelig intenst interesseret i at vide, om det er muligt at indgå de modiges fred med Syrien". Han bad Hafedh Assad om at hjælpe ham med at realisere de modiges fred. Samtidig hermed så mener præsident Hafedh Assad, at Barak "ser ud til at være en stærk og sandfærdig mand, og som valgresultaterne har vist, så nyder han bred opbakning, og det er tydeligt, at han er villig til virkeliggøre freden med Syrien. Han bevæger sig med et velstuderet tempo". Så er det muligt for Barak at realisere det, som ikke lykkedes for hans forgænger Rabin?

Spørgsmålet om tilbagetrækningen fra Golan udgør forhandlingernes knude. Israel er ikke tryk ved nogen som helst, når det drejer sig om landets sikkerhed. Israel vil have, at landets sikkerhed, også hele regionens sikkerhed, alene hviler på Israels egen styrke. Israel ønsker at blive en territorialstat, der hersker over regionen, hvilket Golan, som Israel betragter som værende en strategisk beliggenhed, hjælper med til at realisere, udover Israels kvalitative våbenoverlegenhed. Israel fortolker resolution 242 på den måde, at den ikke forpligter landet med den fulde tilbagetrækning fra Golan, da resolutionen nævner "tilbagetrækningen fra besatte jorde til sikre grænser".

USA ønsker derimod, at Israels sikkerhed forbliver i amerikanske hænder, fordi den frygter Israels dominans over regionen og dermed Israels uafhængighed af USA, samt bryder med at være en marionetstat, hvilket bringer de amerikanske interesser i Mellemøsten og Golfen og dermed fremtiden for USAs verdensherredømme i fare. Derfor stræber USA efter at koncentrere sine styrker på toppen af Golan under FNs paraply, hvormed USA kan påtvinge sit herredømme over Syrien, Libanon, Jordan og Palæstina som en del af sin plan i at herske over hele verden gennem at koncentrere sig på de internationale strategiske beliggenheder, såsom Golfen, Nordirak og andre steder. USA besidder en dygtighed, hvormed den kan dække sin grådighed og kolonialisering under dække af humanismen og den internationale legitimitet. Syrien betragter Golan-jorden indtil den 4. frontlinie af juli 1967 som sin egen, så den vil ikke opgive den mindste del af den og udtrykker dette med princippet: "Den omfattende fred mod den omfattende tilbagetrækning".

Rabin forsøgte med forhandlinger omkring tilbagetrækningen fra Golan og blev dræbt. USA udnyttede Netanyahus regeringsperiode for at manipulere den offentlige opinion hos jøderne med det formål at drive den i retning af tilbagetrækningen. Netanyahu kunne derved hverken trække sig tilbage fra Libanon eller garantere de nordlige grænsers sikkerhed, og den israelske hær i Sydlibanon fortsatte med at forbløde. Tilbagetrækningen fra Gizeen, som var den sidste tilbagetrækning udført af den sydlibanesiske hær, som tilhører Israel, viste sig at være et nederlag for Israel, samtidig med, at det var kendt, at det var USA, som stod bag, at Israel ikke fik tilladelse til at trække sig tilbage fra Sydlibanon før tilbagetrækningen fra Golan var sket.

Derudover kom der nyheder om Irans udvikling af mellemdistance-raketter og succesen af raketternes affyring, hvilket får hele Israel til at ligge inden for raketternes rækkevidde; nyheder om de raketter, som Syrien er kommet i besiddelse af, Egyptens forsøg på at videreudvikle sine våben, samt Syriens forbedring af sin hærs træning med det formål at mindske kløften af den kvalitative overlegenhed mellem sin egen og den israelske hær. Med alt dette formåede USA at påvirke den offentlige opinion hos den israelske befolkning, hvilket førte til Netanyahus nederlag og Baraks sejr.

Heraf kommer vigtigheden af besøget til Moskva og talen om våbenaftaler for at videreudvikle den syriske hærs land-, luft- og strategiske våben, hvor USA foregiver at være ude af stand til at forhindre disse aftaler, og dette for at presse den israelske offentlige opinion, med at det ikke kan lade sig gøre for Israel at garantere sin sikkerhed uden (at slutte) fred med Syrien, og at der ingen fred er uden tilbagetrækningen fra Golan, samt at Syrien alene er i stand til at holde stand mod Israel. Så er disse våbenaftaler i stand til at realisere USAs ønske om Israels tilbagetrækning fra

Golan, på samme måde som Saddams raketter, der skabte rædsel i den israelske befolkning og slæbte Israel til Madrid-konferencen (for fred); eller er der være behov for en yderligere bevægende krig?!

Den israelske hærs tilbagetrækning fra Golan betyder ikke, at Golan kommer til at ligge under Syriens dominans, tværtimod skal de israelske styrker erstattes med amerikanske styrker, så USA kan udøve sin korrupsion over enhver, der forsøger at bryde med USAs herredømme, og det vil være en yderlig byrde over Ummah på dens vej mod oprejsningen og over aktivisterne for befrielsen af Ummah. Befrielsen af Golan retfærdiggør ikke freden med Israel, fordi den islamiske Ummah er én ummah og deres landområder er ét. Derfor er det en forpligtelse at arbejde på at befri enhver del af disse landområder. Ligeledes er det en forpligtelse (fard) at arbejde på etableringen af den islamiske Khilafah-stat, der varetager muslimernes affærer ifølge Islams love, forsvarer deres landområder og bærer den islamiske da'wah (kald) til verden, for "Imam'en (den islamiske stats overhoved) er et skjold, bag hvilket folk kæmper og forsvarer sig selv ved".

26. Rabie Al-Awwal 1420 e.H.

9. juli 1999 e.Kr.

Hizb-ut-Tahrir
Syriens Wilayah